

ligt forhold til den pågældende risiko, at der er proportioner. Det er fornuftigt, at man vil fremskynde de administrative procedurer, det er fornuftigt med en fælles risikovurdering og ensartede beslutningsprocesser, og det er fornuftigt med et højt beskyttelsesniveau, når det gælder sundhed og miljø.

Jeg synes, at forslaget bærer præg af, at man i EU er indstillet på, at GMO'er er kommet for at blive. Nu gælder det om at forme nogle rammer, så man kan håndtere dem.

Vi finder, at opsplitlelsen i en mere omfattende standardprocedure og den forenklede procedure er et fremskridt. Det er vigtigt, at vi, som ved standardproceduren, tænker os grundigt om, hver eneste gang vi giver tilladelse til et nyt produkt, men det er lige så vigtigt, at det ikke går over i hysteri.

Når vi ved, at vi her står med et produkt, der opfylder de og de kriterier, kriterier, som Kommissionen vil fastsætte, og kravene til oplysning er opfyldt, så skal tilladelsen kunne gives enkelt og rutinemæssigt. I de tilfælde, hvor GMO-teknikken er bragt i anvendelse til at lave nye sorter, der med tålmodighed kunne være fremkommet ved helt almindelig krydsning, eller når det er de GMO'er, der nærmest er kopiprodukter af noget, der én gang er risikovurderet, så behøver de ikke at være underlagt den samme strenge procedure, som skal tages i anvendelse, når det gælder nye tiltag på GMO-området.

At der kun gives tilladelse til markedsføring for et vist åremål er o.k., ligesom det er o.k., at der er indført en overvågningsrapport. På den måde har vi et redskab til at opsamle erfaringer. Er der ingen problemer, kan fornyelsen ske rutinemæssigt. Er der detaljer, der skal rettes til, jamen så kan det ske. Jo mere viden, vi opsamler, jo bedre, vi kan håndtere teknikken, jo bedre er det, og når vi ad åre bliver helt fortrolige med teknikken, kan vi jo bare ændre direktivet igen.

Når det gælder forslag til mærkning, er det fuldt tilstrækkeligt med »dette produkt kan indeholde GMO'er«, eller »dette produkt indeholder GMO'er«. Jamen jeg synes, det er fint, og jeg glæder mig til, at jeg som politisk forbruger kan tilvælge disse varer, når jeg køber ind. Så kan jeg gennem min efterspørgsel være med til at fremme produktionen af de varer.

Så har jeg to spørgsmål til ministeren. Jeg vil gerne spørge: Hvem skal i Danmark sikre, at mærkningen er korrekt? Jeg kan se, at man

åbenbart ikke forventer, at kontrollen med mærkningen vil koste noget. Er det rigtigt?

Det andet spørgsmål drejer sig om offentlighedens inddragelse. Hvem er offentligheden? Er det nogle hundrede millioner EU-borgere, der hver især i forbindelse med en medlemsstats behandling af ansøgninger kan fremsætte bemærkninger til Kommissionen, der så skal fremsende dem til samtlige medlemsstater? Er det overhovedet håndterbart?

I hvert fald kan jeg se, at med den model gælder det om, at vi får organiseret nogle tilhængere af GMO-teknologien, så det ikke kun bliver de teknologiske bagstræbere, der kommer til at føre ordet, når ansøgninger bliver sendt til høring. Men det er så en anden opgave. Den behøver ministeren ikke at tage stilling til.

Så alt i alt: Rammerne er gode, og så bliver opgaven at få udfyldt rammerne på en sådan måde, at fornuftig risikovurdering ikke bliver fejlet til side, fordi nogle grupper kan se en interesse i at mobilisere borgernes eksistentielle angst som værn mod fornyelse.

Lene Espersen (KF):

Det Konservative Folkeparti finder også, at det foreliggende direktivforslag er en klar forbedring på en lang række områder.

Beskyttelsesniveauet bliver forbedret, bl.a. omkring præciseringen af risikovurderingen, omkring den obligatoriske overvågning og den tidsbegrænsede markedsføringsstilladelse som nogle af punkterne. Og helt generelt finder vi også, at det er rigtigt, at man arbejder hen imod at få et fælles regelsæt, der selvfølgelig hviler på et meget højt beskyttelsesniveau.

Det, jeg måske føler også er meget vigtigt at have med i debatten og få understreget, er, at det, at man ændrer komitéproceduren, er et af de steder, hvor der virkelig er tale om klare forbedringer; det, at man ændrer fra III a til III b er i hvert fald for os, der sidder og arbejder med EU-regulering i det daglige i Europaudvalget, en klar forbedring, fordi der nu bliver mulighed for med kvalificeret flertal at få stoppet tiltag, som man ikke er enig med Kommissionen i.

Så på det område synes jeg, det er meget fint, at man har ændret procedurerne, men jeg må sige omkring komitologi, selv om det jo ikke er noget særlig folkeligt at diskutere, at jeg selvfølgelig ser frem til, at man helt overordnet set i EU-systemet får implementeret de helt nye komitéregler, sådan så vi sikrer Ministerrådet